ket itt magammal hoztam, — kezdte, — de olyan váratlanul jöttek értem, hogy nem volt időm befejezni az uzsonnát.

— Be kellett volna fejezned! — mordult rá a király. — Mikor kezdted? — A kalaposmester a húsvéti nyúlra nézett, aki a mormotával karonfogva követte barátját a tárgyalóterembe. — Azt hiszem, március tizennegyedikén, — mondta elgondolkodva.

— Tizenötödikén, — szólt a húsvéti nyúl.

— Tizenhatodikán, — vélte a mormota.

— Jegyezni! — parancsolta a király az esküdteknek, akik gyorsan leírták palatáblájukra mind a három dátumot, összeadták őket és átszámították koronákra és fillérekre.

— Vedd le a kalapodat! — szólt rá a király a kalaposmesterre.

— Ez nem az én kalapom, — válaszolta ez.

— Akkor hát lopta! — kiáltotta a király az esküdtszék felé, az esküdtek pedig rögtön jegyzőkönyvbe vették az esetet.

— Nekem csak eladni való kalapjaim vannak, — folytatta magyarázatképpen a kalaposmester. — Nekem nincs saját kalapom. Én kalapos vagyok.

Erre a szóra a királyné fölvette a pápaszemét és erősen kezdte nézegetni a tanut, aki kékült és reszketett.

— Tégy vallomást! — parancsolta a király. — És ne legyél ideges, különben nyomban lefejeztetlek!

Ennek a kijelentésnek csodálatosképpen nem volt bátorító hatása. A kalaposmester továbbra is egyik lábáról a másikra állt, nyugtalanul tekintgetett a királynéra és zavarában a vajaskenyér helyett teáscsészéjéből harapott le egy nagy darabot.

Ebben a pillanatban Alisz nagyon különösen kezdte érezni magát. Egy darabig nem tudta, mi van vele, végül rájött, hogy újra nő. Föl akart kelni, hogy elhagyja a termet, de azután eszébe jutott, hogy mégis csak jobb lesz, ha itt marad addig, amíg csak helye van.

— Ne nyomd úgy az embert! — szólt rá a mormota, aki mellette ült. — Már alig tudok lélegzetet venni!

— Nem tehetek róla, — mondta Alisz szelíden. — Növök.

— Nincs hozzá semmi jogod! — feleselt a mormota.

— Ne beszélj ostobaságokat! — szólt Alisz haragosan. — Te talán nem nősz?

— Növök, — válaszolta a mormota, — de rendes mértékben, nem ilyen nevetségesen gyorsan. — Evvel méltatlankodva kelt föl a helyéről és a terem másik oldalára ment.

Ezalatt az idő alatt a királyné folyton a kalaposmestert nézte, végül az egyik teremőrhöz fordult, épp akkor, amikor a mormota helyet cserélt. — Hozd el a legutolsó hangverseny műsorát! — mondta. A szerencsétlen kalapos ekkor már úgy reszketett, hogy a cipője leesett a lábáról.

— Tégy vallomást! — ismételte a király zordonan. — Különben lefejeztetlek, akár félsz, akár nem!

— Felség . . . én szegény ember vagyok, — kezdte a kalaposmester reszkető hangon — és éppen teázni kezdtem . . . alig egy hete . . .